

Hodnocení diplomové práce Kateřiny Jandové Lenka Procházková – profil autorky.

Práce je rozvržena velkoryse: v rozsáhlé pasáži úvodní je značná pozornost věnována rodinnému zázemí autorky (otec, sestra, privátní prostředí), většinou však ku prospěchu porozumění jejímu následnému „životnímu běhu“ i náplni a smyslu její tvorby (místo VI. Třešňáka či L. Vaculíka v jejím životě osobním i tvůrčím).

Nabídnuty jsou vlastně portréty dva: inteligentní, pohledné (spíše atraktivní) mladé ženy, neuhýbající před výzvami, nabídkami, lákadly, toužící opájet se vším, co život (většinou za cenu velmi vysokou) může poskytnout, bytosti průzračné i neprůhledné, tajemné i prosté; a autorky, „dcery svého otce“, toužící (a onen dar vlastnicí!) dělit se o své nejednou překotné žití, vypsát se z něj, byť s vědomím, že vnímavost čtenářského publika může být na úrovni nižší a jeho životní zkušenost omezenější či kdoví jaká... Vypsát se syrově a bezohledně.

Diplomantka shromáždila množství materiálu (v pasážích literárně historických, domnívám se, že nejednou poněkud podlehla sugestivitě originálních textů) primárního i sekundárního, jakkoliv nesnadno dostupného, největší podíl práce však spočíval na ní samotné: dedukovat a rekonstruovat (aspoň v přijatelné míře) životní příběh výše zmíněné bytosti o dvou tvářích (minimálně), příběh komplikovaný jednak již osudem otce, ale především jejími vlastními „přemety“, kotrmelci, změnami nálad, společenskými aktivitami, rozhodnutími již nejen pouze za sebe samu, ale také za partnery i rostoucí počet „rodinných příslušníků“ (děti), a za stálé přítomnosti a pod mikroskopy molocha StB; ale ještě jsou zde desítky knižních a dalších textů a život s tím vším – na hraně a doopravdy.

Autorka dle mého tuto roli zvládla a za schopnost tento pohled realizovat zaslouží ona i její práce respekt; jednotlivé texty jsou nejenom vhodně představeny, analyzovány a interpretovány, ale též vloženy do mozaiky tvořící soudržný celek.

Mé poznámky další směřují jako doplněk k některým pasážím textu.

Předně považuji za nadbytečné rozsáhleji analyzovat texty Smolné knihy a Jak se dělá chlapec, dle mého je zjevné, že autorovi knihy druhé byla kniha první autorkou víceméně servírována ještě v rukopise jako jakési „jinotajné“ doznání k „poklesku“ (nastavené pasti, která úspěšně „sklapla“) iniciovaném StB, jehož oznámení L. Vaculíkovi přímo orgány StB by bylo pro něho více drtivé než přiznání samotné „provinilé“. Jeho reakce na rukopis Smolné knihy, román Jak se dělá chlapec, je odezvou zrazené ješitnosti lva. Sotva něčím víc.

Ke kladům práce přičítám mimo jiné „názorové bloudění“ její autorky kolem textu Dopisů z Bamberku na s. s. 38, jakkoliv se zde uchyluje do role „prostého čtenáře“: „Čtenář si nemůže nevšimnout... Čtenář může být zmaten a ptát se... Recipient by zřejmě více očeká-

val... “ Možná právě tady – kde nevíme či netušíme - se lze dotýkat duše spisovatelky: co když „rozhozené“? Roztěkané? Co když právě uvažující o ..., myslící na... ? Co když právě bezradné, zesláblé? Anebo co když záměrně se stylizující? O rozpacích diplomantky svědčí i její text: „*tyto banální záležitosti (...) přímo nudí. I přes tyto drobné připomínky je kniha velmi čtivá...*“ Tak jak to tedy je? A je nezbytné to „vědět“?

Co práci velmi škodí a snižuje její kvalitu, je množství chyb, předpokládám zrozených z nepozornosti či ze spěchu :

„otec **ji** pomáhal opisovat... (s. 7), „juvinelia“ (s. 31), „psala německy psané prózy“ (s. 35), „ženská literatura, **jež** psala autorka především“ (s. 41), „**svoji** povahou“ (s. 45), „**partnerovo** žárlivosti“ (s. 46 a 55), „kvůli **Josefovo** infarktu“ (s. 61), „on **ji** přišel popřát“, „on na **ní** míří“ (s. 53)

žel namátkou, nedostatků je v práci víc..

Práci doporučuji k obhajobě, hodnotit mohu ale pouze jako dobrou až velmi dobrou.

V Plzni 14. 5. 2015

Jiří Staněk

vedoucí práce